

คินเงินของกลางทั้งที่ยังสงสัย ... !

ผิฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าตรวจค้นบ้านผู้ต้องสงสัยว่าค้ายาบ้า และได้ยึดธนบัตรไว้เป็นของกลางจำนวนมากกว่าสี่แสนบาท แต่พนักงานสอบสวนได้สั่งคืนธนบัตรดังกล่าวให้แก่ผู้ต้องสงสัยไปโดยไม่รอผลการตรวจพิสูจน์ว่าธนบัตรนั้นเกี่ยวข้องกับหรือได้มาจากการค้ายาบ้าหรือไม่ เนื่องจากผู้ต้องสงสัยมีหลักฐานการรับเงินค่าจ้างขนส่งพืชผลทางการเกษตรมาแสดง

การกระทำของพนักงานสอบสวนดังกล่าวถือเป็นการกระทำผิฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉหรือไม่ ? หากภายหลังผลการตรวจพิสูจน์พบว่าธนบัตรเหล่านั้นมีคราบยาบ้าติดอยู่ และมีได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

ข้อเท็จจริง คือ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งพนักงานสอบสวน ขณะปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรสอบสวนคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบธนบัตรจากเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนและปราบปรามที่ตรวจยึดได้จากบ้านพักของนาย ท. เนื่องจากสงสัยว่าเป็นธนบัตรที่ได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนหรือยาบ้า หลังจากนั้นจึงได้นำธนบัตรดังกล่าวไปตรวจพิสูจน์ ซึ่งในระหว่างรอผลการตรวจพิสูจน์ ผู้ฟ้องคดีได้คืนธนบัตรนั้นให้แก่ นาย ท. และภรรยาไป ต่อมา กองกำกับการวิทยาการเขต 9 ได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจพิสูจน์ธนบัตรว่ามีคราบยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีนหรือยาบ้าติดอยู่ที่ธนบัตรทุกฉบับ แต่ผู้ฟ้องคดีเก็บหนังสือไว้และมีได้แจ้งหรือรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

หลังจากที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 6) จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย อันเป็นความผิฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.)) แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีมติยกอุทธรณ์และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าอัยการจังหวัดมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องนาย ท. ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เนื่องจากพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ? โดยมีข้อกฎหมายสำคัญ คือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในระหว่างสอบสวน สิ่งของที่เจ้าพนักงานได้ยึดไว้ซึ่งมีทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิด ถ้ายังไม่ได้นำสืบหรือแสดงเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องคืน สิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ อาจยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อขอรับสิ่งของนั้นไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์โดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันก็ได้”

วรรคสอง บัญญัติว่า “การสั่งคืนสิ่งของตามวรรคหนึ่ง จะต้องไม่กระทบถึงการใช้สิ่งของนั้นเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในภายหลัง ...”

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนและพบว่ามึคราบยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ ซึ่งเป็นเกลือของเมทแอมเฟตามีนหรือยาบ้าติดอยู่ที่ธนบัตรทุกฉบับ กรณีจึงควรมีเหตุสงสัยว่าธนบัตรที่ตรวจยึดได้อาจเป็นทรัพย์สินที่นาย ท. ได้มาโดยการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา 3 (1) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ซึ่งหากผู้ใดโอน รับโอน หรือกระทำความผิดประการใดๆ เพื่อปกปิด

หรืออำพรางลักษณะที่แท้จริงของการได้มาซึ่งทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าว ผู้นั้นย่อมเป็นผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

ดังนั้น ฆนัฏที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจยึดจากบ้านพักของนาย ท. และได้ตรวจพิสูจน์ว่ามีคราบยาเสพติดให้โทษชนิดดังกล่าวติดอยู่ที่ธนบัตรทุกฉบับนั้น จึงเป็นพยานหลักฐานสำคัญเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในภายหลังซึ่งอาจใช้พิสูจน์การได้มาของธนบัตร และนำไปสู่กระบวนการในการติดตามจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ต่อไป

การที่ผู้ฟ้องคดียื่นธนบัตรให้แก่ นาย ท. และภรรยาไปย่อมกระทบถึงการให้ธนบัตรดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในภายหลัง และมีผลทำให้ นาย ท. และภรรยาได้รับประโยชน์จากการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดี อีกทั้งเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบผลการตรวจพิสูจน์ว่าธนบัตรมีคราบยาเสพติดให้โทษติดอยู่ ก็มิได้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาหรือรายงานตามแบบทำระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 พ.ศ. 2544 แต่อย่างใด จึงถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ส่วนการที่อัยการจังหวัดได้มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องนาย ท. นั้น ไม่เป็นเหตุให้ความผิดของผู้ฟ้องคดีที่ได้ดำเนินการไปโดยมิชอบเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้

คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ. 8/2555)

คดีนี้เป็นอุทธรณ์ที่ดี สำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีหน้าที่สืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา จะต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบที่ทางราชการได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด ไม่อาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่กระทำการทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่น เพราะนอกจากจะเป็นความผิดทางวินัย (ร้ายแรง) แล้ว ยังอาจเป็นอุปสรรคในการดำเนินกระบวนการทางยุติธรรมดังเช่นคดีที่เกิดขึ้นนี้ก็ได้ครับ !

นายปกครอง